

so bile preoblečene s sivkastim platnom, s katerim je bil zastrt tudi strop.

Tudi s Slovenci smo pri kraju. In kaj hočemo tudi pisati še o njih! Umetniki so — diletante zavračamo a priori. Domišljevali si nismo nikdar, da bi se smeli vtikati v nedoteklivo, sakrosanktno umetniško ustvarjanje. Ponižno smo hoteli posredovati med umetniki in publiko, s skromnimi močmi jih predočiti občinstvu. Občinstvo jih je videlo, ker so stopili že večkrak prednje, pisalo se je o njih že dosti obširno, radi tega se usojamo trditi brezobzirno, da jih je javnost spoznala, če je hotela. In ako jih pozna, potem je naš finale čisto primeren, ako z vso odločnostjo poudarjamo zopet na tem mestu postulat, ki naj postane naš slovenski „ceterum autem censeo“, namreč zahtevo, da dobimo umetniško galerijo v Ljubljani. Umetniški dom v Ljubljani je absolutno potreben z nacionalnega stališča ter neobhoden z občnega kulturnega vidika. Zakaj, razpravljalo se je že o različnih časih ter na različnih mestih dovolj.

Na grobovih.

Odprla se božja je njiva	To bilo je vroče molitve,
in vstopile so množice —	to bilo je upov in nad,
ljubezen prižgala na grobih	kot bi posetila danes
je blede lučice . . .	grobišče razkošna pomlad!

Obstal sem, da molil pobožno	Porastel z usehlím zelenjem —
bi z drugimi „Requiem . . .“,	to grob je bil mojih želja . . . —
kar nova gomila odkrila	brez svečic, brez vencev opojnih,
se mojim je trudnim očem.	pozabljen od vsega sveta . . .

Zaplakala moja je duša
in bolno zaplakal sem jaz —
odhitel raz živo sem groblje
ven v pestri jesenski mraz —

Budislav.

